

k rekursu finanční prokuratury však rekursní soud usnesením ze dne 10. srpna 1925 přijal tento dovolací recurs k soudu, a usnesení toto vešlo v moc práva. Avšak tímto usnesením není vázána opravní stolice, povoláná k věcnému vyřízení dovolacího rekursu. V §§ 523 a 528 c. ř. s. jest ovšem již soudu prvé stolice nařízeno, by nepřipustné a opožděné rekursy přímo odmítl. Ale v §u 526 druhý odstavec c. ř. s. jest opravné stolici, k vyřízení rekursu povoláné, rovněž nařízeno, by nepřipustné neb opožděné rekursy ihned odmítla. Tento příkaz, především přípustnost a včasnost rekursu opětně zkoumati, jest opravné stolici dán beze všeho omezení, z čehož patrnó, že zkoumání ono není vázáno názory nižších stolic. Dle §u 78 ex. ř. platí tato zásada i v exekučním řízení. Nejvyšší soud pak shledává, že dovolací recurs, o nějž jde, jest nepřipustným. Správně uvádí rekursní soud, že předpis §u 79 poj. zákona ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák. nepřichází tu v úvahu, ježto nevešel dosud v platnost. Rovněž k §u 215 čís. 4 ex. ř. nelze přihlížeti, ježto na realitu požárem poškozenou nevede se reální dražba a požární náhrada nestala se součástíkou rozvrhové podstaty. Za to však jde tu o případ §u 307 ex. ř. Dle §u 307 ex. ř. jest poddlužník, činí-li si na pohledávku, přikázanou k vybrání, nárok též jiná osoba než vymáhající věřitel, oprávněn a za určitých podmínek i povinen, by přikázanou pohledávku složil u exekučního soudu pro všechny tyto osoby (§ 1425 obč. zák.). Složenou pohledávku rozvrhnouti jest dle zásad §§ 283—287 ex. ř. (Srv. Fürstel »Rak. civ. proc. zákony« vydání 1899 sv. II. str. 625, Neumannův komentář k ex. řádu výklad k §u 307 ex. ř.). Při rozvrhu podle §u 283 až 287 ex. ř. neplatí vyjimečný předpis §u 239 poslední odstavec ex. ř. o přípustnosti mimořádného dovolacího rekursu, jak patrnó z §u 286 odstavec prvý, kdež se § 239 necituje. Platí tu tedy všeobecný předpis §u 528 c. ř. s. a 78 ex. ř. V tomto případě jde o řízení podle §u 307 ex. ř., ježto požární náhrada jest zabavena dvěma věřiteli a činí si na ni nárok i další osoby. Vzhledem k uvedenému jest dovolací recurs do souhlasných rozhodnutí obou nižších stolic jako nepřipustný odmítnouti.

Čís. 5328.

Proti nárokům na plnění výměny lze namítnouti započtením vzájemné pohledávky pouze, pokud není celková výše výměny vyloučena z exekuce.

(Rozh. ze dne 2. října 1925, Rv I 1226/25.)

Žalobě o plnění výměnku procesní soud prvé stolice vyhověl, neuznav vzájemných pohledávek, namítaných žalovanými započtením. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Ve věci samé jest pro otázku přípustnosti započtení rozhodným, zda výměna žalobců (naturální dávky a peněžitá částka do výše 800 Kč)

přesahuje výši §em 330 ex. ř. stanoveného existenčního minima, neboť započtení vzájemných pohledávek žalovaných mohlo by býti připuštěno jen potud, pokud by celková výše výměny nebyla z exekuce vyloučena. Opačné mínění dovolatelů zvláště jejich poukaz na § 293 ex. ř., není správným, neboť výměna dle své povahy jest nárokem na výživu, obdobným nároku na výživu podle §u 291 čjř. 1 ex. ř., při které sami dovolatelé nepřipustnost započtení v dovolání uznávají. Soudem odvolacím v souhlase se soudem prvé stolice bylo zjištěno, že právoplatným rozhodnutím exekučního soudu mezi stranami bylo vysloveno, že z celé výměny žalobců (naturální dávky a roční peněžitá částka 1200 Kč) jen ročních 400 Kč podléhá exekuci. Když tomu tak, musí celá výměna žalobců až na těchto 400 Kč ročně, které pro pohledávky žalovaných jsou již zabaveny, těmto zůstatí jako jejich existenční minimum, které zákonem ze dne 1. dubna 1925, čís. 66 sb. z. a n. na 4000 Kč ročně bylo stanoveno. Poněvadž pak zákonný předpis, že existenční minimum exekutovi musí zůstatí volným, jest předpisem nutkavým, jest samozřejmo, že toto existenční minimum žalobců nemůže býti zkráceno ani započtením pohledávek věřitelů k plnění výměny povinných, i když jde na obou stranách o pohledávky peněžité. V důsledku toho, třebaš by bylo přisvědčiti tvrzení dovolatelů, že při posouzení započítatelnosti vzájemných pohledávek rozhodnou jest jedině jejich stejnorodost a že právní důvod vzniku vzájemných pohledávek při započtení na váhu nepadá, jest právní posouzení věci soudem odvolacím v tomto případě započtení vzájemných pohledávek peněžitých nepřipouštějící, správným, stavu věci i zákonu plně odpovídajícím, neboť připuštěním tohoto započtení porušen by byl nutkavý předpis §u 330 ex. ř., podle kterého výměna do svrchu uvedené výše z exekuce a tudíž i ze započtení jest vyloučena. Tvrzení dovolatelů, že žalobci započtením vzájemných pohledávek žalovaných na své nutné výživě nebudou ohroženi, poněvadž četné naturální dávky jim příslušející ke krytí jejich výživy stačí, odporuje zjištění nižších soudů, že exekuce na výměnu žalovaných 400 Kč ročních převyšující z důvodů §u 330 ex. ř. jest vyloučena.

Čís. 5329.

Byla-li v případě vyvlastnění pouhého užívání pozemku důlním podnikatelstvem k zajištění náhrady za užívání složena na soudě sirotčí jistota, může býti k žádosti složitele vyměněna za jinou ovšem opět jen sirotčí jistotu i bez souhlasu odpůrcova.

(Rozh. ze dne 2. října 1925, R II 231/25.)

Podle výnosu Báňského revírního úřadu v dohodě s okresní politickou správou v M. ze dne 26. ledna 1922 bylo uznáno, že Antonín D. část svého pozemku p. č. 262 tam blíže uvedenou postoupiti má hornímu ředitelství Báňské společnosti k užívání, jakmile horní ředitelství zajistí sirotčí jistotou roční náhrady 1650 Kč. Báňská společnost složila ve smyslu §u 103 odstavec druhý horn. zák. jako jistotu za roční náhrady na soudě vkladní list městské spořitelny v M., znějící na 33.000 Kč,